

POSTANOWIENIE

7 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 7 grudnia 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M.P. i P.P.
przeciwko X. spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej X. spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu
z 23 czerwca 2022 r., II Ca 1196/21,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od doręczenia pozwanemu odpisu niniejszego postanowienia, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

A.W.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania

w nawiązaniu do przytoczonych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany wniósł o rozpoznanie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., wskazując, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, które sformułował w formie pytań: „a) w jaki sposób, biorąc pod uwagę ugruntowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowisko, iż w celu ustalenia, czy klauzula znacząco narusza interesy konsumenta, trzeba (...) wziąć pod uwagę, czy pogarsza ona położenie prawne konsumenta w stosunku do tego, które – w braku umownej regulacji – wynikałoby z przepisów prawa, tym dyspozytywnych, należy dokonać oceny, czy sytuacja kredytobiorcy kształtowałaby się korzystniej, gdyby postanowienia odsyłające do kursów kupna i sprzedaży walut obcych z Tabel kursowych banków nie zostały w umowie zastrzeżone? W szczególności czy ocena taka wiązać miałaby się z porównaniem wartości kursów, jakie oferował w swoich tabelach kursowych bank kredytujący z kursami oferowanymi na rynku walutowym przez inne podmioty oferujące usługi kupna/sprzedaży walut czy też z oficjalnym kursem wymiany (kurs NBP z Tabeli A lub C) i jaki moment pozostaje miarodajny dla dokonania takiego porównania (data zawarcia Umowy Kredytu, data wypłata kredytu/transz, data spłaty rat kredytu)?”; „b) czy w sytuacji, w której zawarta przez konsumenta umowa kredytu zawiera alternatywne warianty jej wykonania, a wybór wariantu zostaje pozostawiony konsumentowi, to czy jeden z takich wariantów może być uznany za abuzywny biorąc pod uwagę, że ocena abuzywności danej klauzuli *in concreto* wymaga uwzględnienia postanowień całej umowy, rozkładu praw i obowiązków stron i ryzyk jakie ponoszą w tej konkretnej umowie, a także okoliczności związane z jej zawarciem, a jeśli odpowiedź na w/w pytanie byłaby twierdząca, czy brak niedozwolonego charakteru pozostałych wariantów wykonania Umowy prowadzi do utrzymania w mocy umowy po eliminacji z jej treści wariantu uznanego za niedozwolony?”; „c) czy klauzule przeliczeniowe w umowie kredytu wyrażonego (denominowanego) w walucie obcej określają „świadczenia główne” stron tej umowy w rozumieniu przepisu art. 385 § 1 zd. 2 k.c., czy spełniają jedynie funkcję

pomocniczą dla tych świadczeń, i czy w tym drugim przypadku, ich eliminacja z treści umowy jako postanowień niedozwolonych jest równoznaczna z pozbawieniem umowy jej elementów przedmiotowo istotnych (*essentialia negotii*) prowadzącym do nieważności bezwzględnej umowy?"; „d) czy dla oceny możliwości dalszego obowiązywania umowy kredytu, po stwierdzeniu w jej treści postanowień abuzywnych decydujący jest stan rzeczy na datę zawarcia umowy, czy też stan rzeczy istniejący w dacie rozstrzygnięcia sporu względnie wniesienia pozwu (zaistnienia sporu)? Czy w przypadku umowy kredytu, która została w całości wykonana i uległa rozwiązaniu przed datą rozstrzygnięcia sporu, dopuszczalne jest jej unieważnienie (stwierdzenie nieważności) w następstwie ustalenia w jej treści postanowień niedozwolonych, a jeśli tak to jakie znaczenie należy nadać wymogowi złożenia przez kredytobiorcę oświadczenia w przedmiocie zgody na dalsze trwanie umowy, skoro w dacie wyrażania takiej zgody umowa już nie obowiązuje?”.

Skarżący powołał się również na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), tj. art. 69 ust. 1 pr. bank w zw. z art. 385¹ § 1 k.c. w zw. z art. 58 § 1 i 3 k.c., w celu odpowiedzi na pytania: czy uznanie za niewiążące klauzul dotyczących ustalenia kursu wymiany walut przy wypłacie kredytu i spłacie jego rat prowadzi do (i) uznania umów kredytu denominowanego za umowy ważne, w których zobowiązanie obu stron podlega wykonaniu w CHF, (ii) uznania umów kredytu denominowanego za ważne, w których zobowiązanie obu stron wyraża kwota wypłaconego kredytu w PLN, przy przyjęciu oprocentowania według stopy LIBOR, (iii) przyjęcia, że kredyt denominowany przekształca się w kredyt złotowy oprocentowany stawką LIBOR, a utrzymanie w mocy takiej umowy z uwagi na zmianę jej charakteru i eliminację ryzyka kursowego jest niemożliwe, (iv) za nieważne, albowiem nie ma możliwości określenia wysokości kwoty podlegającej wypłacie i spłacie w PLN?”.

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania na problem o charakterze

abstrakcyjnym, nierozstrzygnięty w dotychczasowym orzecznictwie i wymagający pogłębionej wykładni. Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których ono powstało. Zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę problemu interpretacyjnego, którego dotyczy dla systemu prawa.

Przepisy, na tle których pozwany sformułował zagadnienie prawne były przedmiotem wykładni Trybunału Sprawiedliwości UE oraz Sądu Najwyższego. Problem sformułowany przez skarżącego można zatem uznać za wyjaśniony. Skonfrontowanie uzasadnienia zaskarżonego wyroku z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie potwierdza tezy skarżącego o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W orzecznictwie udzielono już odpowiedzi, na czym polega niekorzyść ekonomiczna kredytobiorcy w związku z zawarciem tego typu umowy kredytowej, a także rozważono podział rozkładu praw i obowiązków stron oraz ryzyka, a także zanegowano sens i możliwość pozostawienia umowy kredytowej przy dalszym obowiązywaniu, w szczególności z zastosowaniem kursu NBP.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c., postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie – z wyjątkiem postanowień określających główne świadczenia stron, sformułowanych w sposób jednoznaczny – nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Art. 385¹ wraz z art. 385²-385⁴ k.c. zostały dodane do kodeksu cywilnego w celu implementacji dyrektywy nr 93/13, która w stosunku do Polski zaczęła obowiązywać z dniem 1 maja 2004 r. Przy jego wykładni należy więc brać pod uwagę wskazówki wynikające z tej dyrektywy oraz dotyczącego jej dorobku orzeczniczego TSUE. Na gruncie dyrektywy 93/13 bezpośrednim odpowiednikiem art. 385¹ k.c., jest jej art. 6 ust. 1, zgodnie z którym „Państwa Członkowskie stanowią, że na mocy prawa krajowego nieuczciwe warunki w umowach zawieranych przez sprzedawców lub dostawców z konsumentami nie będą wiążące dla konsumenta, a umowa w pozostałej części będzie nadal obowiązywała strony, jeżeli jest to możliwe po wyłączeniu z niej

nieuczciwych warunków”. Stosownie zaś do art. 7 ust. 1 dyrektywy: „Zarówno w interesie konsumentów, jak i konkurentów Państwa Członkowskie zapewnią stosowne i skuteczne środki mające na celu zapobieganie dalszemu stosowaniu nieuczciwych warunków w umowach zawieranych przez sprzedawców lub dostawców z konsumentami.”

Oceny, czy dane postanowienie umowne jest niedozwolone, dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 czerwca 2018 r., III CZP 29/17, OSNC 2019 nr 1, poz. 2). Zastosowanie art. 385¹ i n. k.c. wymaga zatem najpierw ustalenia, w procesie wykładni umowy, rzeczywistej treści danej klauzuli, tzn. „skutków w niej (czynności prawnej) wyrażonych” (w rozumieniu art. 56 k.c.), później uwzględnienia współkształtowania treści stosunku zobowiązaniowego stron przez te skutki, które wynikają z pozostałych czynników wskazanych w art. 56 k.c., czyli z ustawy, zasad współżycia społecznego i ustalonych zwyczajów, a następnie oceny, czy określone postanowienie umowy – o tak ustalonej treści – jest abuzywne.

W aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że postanowienie umowne jest sprzeczne z dobrymi obyczajami w rozumieniu, do którego odwołuje się ustawodawca w art. 385¹ § 1 k.c., jeżeli kontrahent konsumenta, traktujący go w sposób sprawiedliwy, słuszny i uwzględniający jego prawnie uzasadnione roszczenia, nie mógłby racjonalnie spodziewać się, iż konsument przyjąłby takie postanowienie w drodze negocjacji indywidualnych (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z 27 lutego 2019 r., II CSK 19/18; z 29 października 2019 r., IV CSK 309/18, OSNC 2020, nr 7-8, poz. 64; z 27 lipca 2021 r., V CSKP 49/21). W celu ustalenia, czy klauzula umowna rażąco narusza interesy konsumenta, należy wziąć przede wszystkim pod uwagę, czy pogarsza ona jego położenie prawne w stosunku do tego, które, w braku odmiennej umowy, wynikałoby z przepisów prawa, w tym dyspozytywnych (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 czerwca 2018 r., III CZP 29/17, OSNC 2019, nr 1, poz. 2). Rażące naruszenie interesów konsumenta oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję, na niekorzyść konsumenta praw i obowiązków wynikających z umowy, skutkującą niekorzystnym ukształtowaniem jego sytuacji

ekonomicznej oraz jego nierzetelne traktowanie (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 3 lutego 2006 r., I CK 297/05; z 29 sierpnia 2013 r., I CSK 660/12; z 30 września 2015 r., I CSK 800/14, OSNC 2016, nr 9, poz. 105; z 27 listopada 2015 r., I CSK 945/14; z 15 stycznia 2016 r., I CSK 125/15, OSNC-ZD 2017, nr A, poz. 9).

Odpowiedź na pytanie, w jaki sposób dokonać ustalenia czy sytuacja kredytobiorcy kształtowałaby się korzystniej, gdyby postanowienia odsyłające do kursów kupna i sprzedaży walut obcych z Tabel kursowych banków nie zostały w umowie zastrzeżone nie jest zagadnieniem dotąd nierozstrzygniętym. W tym kontekście trzeba odnotować, że postanowienia umowy określające zarówno zasady przeliczenia kwoty udzielonego kredytu na złotówki przy wypłacie kredytu, jak i spłacanych rat na walutę obcą, pozwalające bankowi swobodnie kształtować kurs waluty obcej są sprzeczne z dobrymi obyczajami i naruszają interesy konsumenta przez uzależnienie wysokości świadczenia banku oraz wysokości świadczenia konsumenta od swobodnej decyzji banku. Takie uregulowanie umowne jest niedopuszczalne, niezależnie od tego, czy swoboda banku w ustaleniu kursu jest pełna, czy też w jakiś sposób ograniczona, np. w razie wprowadzenia możliwych maksymalnych odchyleń od kursu ustalanego z wykorzystaniem obiektywnych kryteriów. Postanowienia, które uprawniają bank do jednostronnego ustalenia kursów walut są nietransparentne i pozostawiają pole do arbitralnego działania banku. W ten sposób obarczają kredytobiorcę nieprzewidywalnym ryzykiem oraz naruszają równorzędność stron umowy (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2016 r., I CSK 1049/14, OSNC 2016, nr 11, poz. 134; z 1 marca 2017 r., IV CSK 285/16; z 19 września 2018 r., I CNP 39/17; z 24 października 2018 r., II CSK 632/17; z 13 grudnia 2018 r., V CSK 559/17; z 27 lutego 2019 r., II CSK 19/18; z 4 kwietnia 2019 r., III CSK 159/17; z 9 maja 2019 r., I CSK 242/18; z 29 października 2019 r., IV CSK 309/18, OSNC 2020, nr 7-8, poz. 64; z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18, OSNC-ZD 2021, nr B, poz. 20; z 30 września 2020 r., I CSK 556/18).

Ponadto, przesądzo już, że postanowieniami dotyczącymi głównego przedmiotu umowy w rozumieniu art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 są te, które określają podstawowe świadczenia w ramach danej umowy i które z tego względu

charakteryzują tę umowę (por. wyroki TSUE: z 30 kwietnia 2014 r. w sprawie C-26/13, Kásler i Káslerné Rábai, pkt 49-50; z 26 lutego 2015 r. w sprawie C-143/13, Matei, pkt 54; z 23 kwietnia 2015 r. w sprawie C-96/14, Van Hove, pkt 33; z 20 września 2017 r. w sprawie C-186/16, Andriuc i in., pkt 35). Taki charakter mają też klauzule ryzyka walutowego, z których wynika obciążenie kredytobiorcy-konsumenta ryzykiem zmiany kursu waluty i w konsekwencji zwiększenia kosztu kredytu (por. wyroki TSUE: z 20 września 2017 r. w sprawie C-186/16, Andriuc i in., pkt 37; z 20 września 2018 r. w sprawie C-51/17, OTP Bank i OTP Faktoring, pkt 68; z 14 marca 2019 r. w sprawie C-118/17, Dunai, pkt 48; z 3 października 2019 r. w sprawie C-260/18, Dziubak, pkt 44)". Także w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje obecnie pogląd, że zastrzeżone w umowie kredytów złotych indeksowanych do waluty obcej lub denominowanych w tej walucie klauzule kształtujące mechanizm indeksacji lub denominacji, określają główne świadczenie kredytobiorcy w rozumieniu art. 385¹ § 1 zdanie 2 k.c. oraz art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 (zob. wyroki: z 4 kwietnia 2019 r., III CSK 159/17; z 9 maja 2019 r., I CSK 242/18; z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18, OSNC-ZD 2021, nr B, poz. 20; z 30 września 2020 r., I CSK 556/18; z 2 czerwca 2021 r., I CSKP 55/21; z 27 lipca 2021 r., V CSKP 49/21).

Postanowienia określające główne świadczenia stron nie podlegają kontroli pod kątem ich abuzywności jedynie wtedy, gdy zostały sformułowane w sposób jednoznaczny (art. 385¹ § 1 zdanie 2 k.c.). Wyłączenie spod kontroli nie obejmuje zatem postanowień nietransparentnych, gdyż w ich przypadku konsument nie ma możliwości łatwej oceny rozmiarów swojego świadczenia i jego relacji do rozmiarów świadczenia drugiej strony. Wymaganie wyrażenia postanowienia umowy prostym i zrozumiałym językiem oznacza nie tylko, że postanowienia ma być zrozumiałe dla konsumenta z gramatycznego punktu widzenia, ale także, że umowa ma przedstawiać w sposób przejrzysty konkretne działanie mechanizmu wymiany waluty obcej, do którego odnosi się postanowienie, a także związek między tym mechanizmem a mechanizmem przewidzianym w innych warunkach dotyczących uruchomienia kredytu, tak by konsument był w stanie oszacować, w oparciu o jednoznaczne i zrozumiałe kryteria, wpływające dla niego z umowy konsekwencje ekonomiczne (wyrok TSUE z 30 kwietnia 2014 r. w sprawie C-26/13,

Kásler i Káslerné Rábai, pkt 75; wyrok TSUE z 20 września 2017 r. w sprawie C-186/16, Andriuc i in., pkt 45, wyroki Sądu Najwyższego: z 4 listopada 2011 r., I CSK 46/11, OSNC-ZD 2013, nr A, poz. 4; z 15 lutego 2013 r., I CSK 313/12; z 10 lipca 2014 r., I CSK 531/13, OSNC-ZD 2015, nr D, poz. 53).

Według ukształtowanej linii orzeczniczej, kredytobiorca musi być także jasno poinformowany, że podpisując umowę kredytu denominowanego w walucie obcej, ponosi pewne ryzyko kursowe, które z ekonomicznego punktu widzenia może okazać się dla niego trudne do udźwignięcia w przypadku spadku wartości waluty, w której otrzymuje wynagrodzenie w stosunku do waluty obcej, w której kredyt został udzielony. Bank powinien mu zatem przedstawić ewentualne wahania kursów wymiany i ryzyko wiążące się z zaciągnięciem kredytu w walucie obcej (wyrok TSUE z 20 września 2018 r. w sprawie C-51/17, OTP Bank i OTP Faktoring, pkt 75, podobnie wyrok z 20 września 2017 r., Andriuc i in., C-186/16, pkt 50). Wynikające z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 wymaganie wyrażenia warunków umowy prostym i zrozumiałym językiem, zobowiązuje banki do dostarczenia kredytobiorcom informacji wystarczających do podjęcia przez nich świadomych i rozważnych decyzji. Warunek dotyczący ryzyka walutowego musi zostać zrozumiany przez konsumenta zarówno w aspekcie formalnym i gramatycznym, jak i w odniesieniu do jego konkretnego zakresu, tak aby właściwie poinformowany oraz dostatecznie uważny i rozsądny przeciętny konsument mógł nie tylko dowiedzieć się o możliwości spadku wartości waluty krajowej względem waluty obcej, w której kredyt był denominowany (indeksowany), ale również oszacować ekonomiczne konsekwencje takiego warunku dla swoich zobowiązań finansowych (wyrok TSUE z 20 września 2018 r. w sprawie C-51/17, OTP Bank i OTP Faktoring, pkt 78). Jeżeli zatem konsument nie został należycie poinformowany o ryzyku kursowym, czyli o możliwości spadku wartości waluty krajowej względem waluty obcej, tak aby mógł oszacować ekonomiczne konsekwencje takiego warunku dla swoich zobowiązań finansowych w razie wahań kursu, to oznacza to, że w rozumieniu art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 warunki umowy nie zostały wyrażone prostym i zrozumiałym językiem. Umożliwia to kontrolę abuzywności takiego warunku nawet w przypadku uznania go za określający główne świadczenia stron, skoro nie został sformułowany w sposób jednoznaczny (art. 385¹ § 1 zd. 2 k.c.).

Konsekwencją stwierdzenia, że dane postanowienie umowne ma charakter niedozwolony w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. jest działająca *ex lege* sankcja nieskuteczności niedozwolonego postanowienia, połączona z przewidzianą w art. 385¹ § 2 k.c. zasadą związania stron umową w pozostałym zakresie (zob. m.in. uchwałę Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2007 r., III CZP 62/07, OSNC 2008, nr 7-8, poz. 87, oraz uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 7 maja 2021 r., III CZP 6/21, OSNC 2021, nr 9, poz. 56, a także wyroki Sądu Najwyższego: z 30 maja 2014 r., III CSK 204/13; z 1 marca 2017 r., IV CSK 285/16; z 24 października 2018 r., II CSK 632/17).

Sądowe stwierdzenie nieuczciwego charakteru takiego warunku powinno mieć z reguły skutek w postaci przywrócenia sytuacji prawnej i faktycznej konsumenta, w jakiej znajdowałby się on w braku tego warunku (wyroku TSUE z 21 grudnia 2016 r. C-154/15, C-307/15 i C-308/15, Gutiérrez Naranjo). Niedozwolone postanowienie umowne (art. 385¹ § 1 k.c.) jest od początku, z mocy samego prawa, dotknięte nieskutecznością na korzyść konsumenta, który może udzielić następczo świadomej i wolnej zgody na to postanowienie i w ten sposób przywrócić mu skuteczność z mocą wsteczną (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 7 maja 2021 r., III CZP 6/21, OSNC 2021, nr 9, poz. 56). Stosownie do art. 385¹ § 2 k.c., jeżeli niedozwolone postanowienie umowne nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Przepis ten wyłącza stosowanie art. 58 § 3 k.c. Nie ulega jednak wątpliwości, że jeżeli eliminacja niedozwolonego postanowienia umownego doprowadzi do takiej deformacji regulacji umownej, że na podstawie pozostałej jej treści nie da się odtworzyć treści praw i obowiązków stron, to nie można przyjąć, iż strony pozostają związane pozostałą częścią umowy.

Z kolei stwierdzenie, że nowe i istotne zagadnienie prawne to kwestia rozważenia możliwości dalszego obowiązywania umowy w razie uznania jednego z alternatywnych wariantów wykonania umowy – rozumianego jako „możliwość wyboru waluty wypłaty i spłaty kredytu (PLN, CHF, inna waluta wymienialna niż CHF)”, a jednocześnie uznanie przy tym, że „jedynie wybór wariantu wypłaty i spłaty kredytu w złotych polskich wiąże się z zastosowaniem przeliczenia w oparciu

o kursy kupna/sprzedaży z tabeli kursowej banku” – za abuzywny w sytuacji, gdy pozostałe warianty nie noszą cechy abuzywności, stanowi w istocie odwołanie się do już rozstrzygniętych zagadnień. W orzeczeniach Sądu Najwyższego, jak i TSUE, zostało dostatecznie wyjaśnione, że każdy z tych wariantów miał jedynie znaczenie techniczne, prowadząc w konsekwencji do nadmiernego obciążenia konsumenta i utraty równowagi kontraktowej przez stronę, a także do jednostronnego kształtowania obowiązków wynikających z umowy kredytu, polegającego również na pełnym zabezpieczeniu interesów banku, z jednoczesnym przeniesieniem ciężaru ryzyka za jakiegokolwiek wahania kursów walut obcych na konsumenta. Z powyższych rozważań wynika, że kwestie przedstawione przez pozwanego zostały już rozpatrzone w zakresie, w jakim bank podnosi, iż stanowią one istotne zagadnienie prawne albo, że istnieje konieczność dokonania powołanych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej przepisów.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 265), orzeczono jak w postanowieniu.

A.W.

[ał]